

Josef Kostohryz (1907-1987) se narodil v jihočeských Křenovicích, vesničce nedaleko Bernartic. Krajina domova se mu stala trvalou inspirací v jeho díle básnickém (*Jednorozec mizí, Eumenidy,...*) i prozaickém (*Povídky,...*). Jeho životní příběh, blíže

popsaný v knize Polární záře nad pastvištěm (autorky Marie Kostohryzové), se skoro vzorně shoduje s pohnutými dějinami dvacátého století v naší zemi. Padesátá léta strávil po vykonstruovaném procesu za mřížemi a v letech sedmdesátých jeho dcera s vnukem Tomášem, kterému vyprávěl pohádky telefonem, emigrovali do Švédska. Zapsané pohádky - kromě cizojazyčného vydání bez uvedení jména autora - musely zůstat v šuplíku. Ale počkaly na nás, možná protože je v nich napsáno: „*Na světě je plno tajemství. A kdo může vědět, na čem kdy závisí lidský život a lidské štěstí! Všechno je tajemství!*“

Foto Věra Koubová

Děkuji za příležitost ilustrovat kouzelný svět Kopcedolu, je to pro mě velká čest. Jde o mou sedmou ilustrovanou knihu. Jinak se věnuji volné tvorbě a vytvořila jsem mj. kresbu světlušky uživanou v kampani Nadačního fondu Českého rozhlasu.

Kresbě výhradně stavící na hmatovém vnímání linie se věnuji už řadu let. V 15ti letech, po úplné ztrátě zraku, jsem náhodně padla na techniku prorývání kresby propiskou. Metodou pokus - omyl jsem se dopracovala k ideální síle a struktuře papíru a podložení vrstvou látky, aby propiska zanechávala stopu, která je čitelná pro hmat. Ačkoli mám hmat vybroušený životem poslepu a především čtením Braillova písma, zůstává pro mě kreslení úsilím na hranici možného. Vnitřní obrazy a vize mě po ztrátě zraku nikdy neopustily, pro převod do kresby z nich však uplatním tak desetinu, aby celkovou kompozici a detaily bylo možné prsty zvládnout. Snad se vám i ta desetina bude líbit.

Pavla Kovaříková

Josef Kostohryz

Jednorozec a krásná Magelona

Josef Kostohryz

Jednorozec a krásná Magelona

Milé děti, k těmto pohádkám jsme pro vás připravili velký-malý úkol. Napsal je pán-dědeček, který umřel mnohem dřív, než jste se narodily. V té době nebylo možné, aby mu pohádky někdo vytiskl. Asi proto, že psal tak krásně - někdy smutné a někdy veselé věci. Ti, kteří o tom rozhodovali, se báli, že když si je lidé přečtou, budou se mít víc rádi a nebudou na sebe oškliví. A my jsme si řekli, že už nastal pravý čas, aby si je lidé přečetli. Ale protože žádné správné pohádky se neobejdou bez obrázků, začali jsme hledat, kdo by ty obrázky nakreslil. Moc se nám líbilo, když jsme našli jednu paní-maminku, která ráda maluje, i když nevidí. Ta si je už před vámi přečetla - tedy poslechla - a přitom kreslila. Dalo jí to mnohem víc práce, než kdyby viděla tak jako většina z nás. Domluvili jsme se tedy, že je nakreslí jen černobíle, ale nechtěli jsme, aby je vybarvil počítač. A to je ta naše prosba, ten velký-malý úkol pro vás. Buďte tak hodní, milí malí čtenáři, vybarvěte ty obrázky. Budeme z toho mít všichni radost!